

RICHELLE MEAD



POKRVNÉ PUTÁ



OHNIVÉ SRDCE

PRÍBEH ZO SVETA MEGAÚSPEŠNEJ SÉRIE *UPÍRSKA AKADEMIA* POKRAČUJE!

POKRVNÉ  PUTÁ

RICHELLE MEAD

je autorka týchto kníh:

séria Upírska akadémia

Upírska akadémia

Mrazivý bozk

Tieňom pobožkaná

Krvavý sľub

Spútané mágiou

Posledná obeť

séria Pokrvné putá

Pokrvné putá

Zlatá ľalia

Indigové kúzlo

Ohnivé srdce

séria Diamantový dvor

Diamantový dvor

Polnočný klenot

Smaragdové more

A large, ornate, black monogram logo, possibly representing the letters 'P' and 'D' intertwined, positioned to the left of the title.

POKRVNÉ PUTÁ

OHNIVÉ SRDCE

RICHELLE MEAD

slovar

Copyright © 2013 Richelle Mead

Translation © Gabriela Patkolová 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-566-6879-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Richelle Mead: *Bloodlines Series, Book 4 – The Fiery Heart*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill, an imprint of Penguin Group (USA) Inc., New York 2013, preložila Gabriela Patkolová.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2025.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

BN: 149103/01

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

pobox@slovar.sk

Venujem Nicole a Alexis.



ADRIAN

NEBUDEM KLAMAŤ. Keď vojdete do miestnosti a uvidíte svoju priateľku študovať almanach detských mien, pravdepodobne prekonáte menší infarkt.

„Nepovažujem sa za experta,“ ozval som sa, opatrne zvažujúc slová. „Teda – vlastne hej. S istotou môžem skonštatovať, že aby malo štúdium podobných kníh zmysel, najskôr medzi nami musia prebehnúť isté záležitosti.“

Sydney Sageová, spomínaná priateľka a svetlo môjho života, sa na mňa neráčila ani pozrieť, no na perách jej zaihral náznak úsmevu.

„Na zasvätenie,“ prehodila nevzrušene, akoby sa bavila o manikúre alebo nákupe potravín a nie o vstupe do spolku čarodejníc. „Musím si vybrať ‚magické‘ meno, ktorým ma budú volať počas sabatov.“

„Správne. Magické meno, zasvätenie. Len ďalší bežný deň, čo?“ Hoci práve ja ako upír s fantastickými, no komplikovanými schopnosťami liečiť a manipulovať iných som mal čo hovoriť.

Tentoraz som si vyslúžil široký úsmev a aj pohľad. Popoludňajšie slnko prenikajúce cez okno do mojej spálne jej zasvietilo do očí a zvýraznilo ich jantárový lesk. Zrenice sa jej prekvapene rozšírili, keď si všimla tri škatule, čo som niesol.

„Čo to je?“

„Revolúcia v hudbe,“ pochválil som sa a so zbožnou úctou ich položil na dlážku. Otvoril som vrchnú a odhalil gramofón. „Zbadal som inzerát jedného chalana z kampusu, predával ich.“ Ďalšia bola plná platní. Vybral som *Rumours* od Fleetwood Mac. „Odteraz môžem počúvať hudbu v jej najčistejšej podobe.“

Netvárila sa nadšene; nečakané od niekoho, kto považuje môj mustang z roku 1967 – dala mu meno Ivaškinátor – za nejakú svätýňu.

„Povedala by som, že čistejšie ako digitálne nahrávky to byť nemôže. Zbytočne vyhodené peniaze, Adrian. Všetky pesničky z tých škatúľ sa mi zmestia do telefónu.“

„Vpraceš tam aj tých ďalších šesť, čo mám ešte v aute?“

Užasnuto zažmurkala a zneistela.

„Adrian, koľko si za to všetko utratil?“

Otázku som odbil mávnutím ruky.

„Ále, na splátku auta mi ešte zostalo. Len tak-tak.“ Aspoň nájomné som nemusel platiť, lebo bolo uhradené predom, ale čakalo ma kopec ďalších účtov. „Okrem toho, odkedy ma *niekto* donútil prestať fajčiť a obmedziť šťastné hodinky v baroch, zostáva mi viac na podobné pôžitky.“

„Skôr šťastné dni,“ utrúsila položartom. „Iba dozerám na tvoje zdravie.“

Posadil som sa na posteľ vedľa nej.

„Presne ako ja dávam pozor na teba a tvoju závislosť od kofeínu.“ Uzavreli sme dohodu a vytvorili si vlastnú podpornú skupinu. Ja prestanem fajčiť a pitie obmedzím na jeden drink denne. Ona nahradí obsesiu diétami za zdravé množstvo kalórií a zredukuje príjem kávy na šálku denne. Prekvapivo s tým zápasila viac ako ja s alkoholom. Prvých pár dní som sa bál, že ju budem musieť odviezť na odvykačku.

„Nešlo o závislosť,“ zavrčala. Stále ju to škorelo. „Skôr... voľbu životného štýlu.“

Zasmial som sa, pritiahol si ju a pobozkal. Na okolitý svet som razom zabudol. Žiadne almanachy, platne ani zlozvyky. Jestvovala len ona a jej pery, ich úžasná hebkosť a dravosť zároveň. Zvyšok sveta ju považoval za upätú a chladnú. Pravdu o vášni a túžbe, čo v sebe uzamkla, som poznal iba ja – teda, ja a Jill, ktorá mi videla do hlavy cez vzájomné psychické puto.

Keď som Sydney položil na posteľ, ako vždy mi hlavou preblesklo, že to, čo robíme, je obrovské tabu. Ľudia a moroji sa prestali stykať ešte v ranom stredoveku, keď sa moja rasa ukryla pred svetom. Spravili sme to kvôli bezpečnosti. Dospeli sme k rozhodnutiu, že bude lepšie, ak ľudia nebudú tušiť o našej existencii. Dnes môj aj jej druh (teda tí, ktorí vedeli o morojoch) považovali podobné vzťahy za obscénne a v istých kruhoch až za temné a zvrátené. Mne to bolo jedno. Nezaujímalo ma nič, len ona a to, ako ma pri každom dotyku doháňala do šialenstva a ako svojou pokojnou a stálou prítomnosťou tíšila búrky, čo vo mne zúrili.

Prirodzene, neznamenal to, že sme sa tým chválili. V skutočnosti bol náš románik prísne stráženým tajomstvom a vyžadoval si množstvo zakrádania a starostlivého plánovania. Aj táto spoločná chvíľa sa nám už krátila. A takto plynuli všetky naše pracovné dni. Poslednú hodinu mala individuálne štúdium so zhovievavou profesorkou, ktorá ju púšťala skôr, aby mohla ísť za mnou. Získali sme drahocennú hodinu na bozky či rozhovory – zvyčajne vyhrala muchlovačka, v časovej tiesni čoraz búrlivejšia –, no vzápätí Sydney trielila späť do súkromnej školy, aby sa vrátila, skôr než sa jej otravnej a upírov neznajúcej sestre Zoe skončí vyučovanie.

Sydney mala akési vnútorné hodiny, ktoré jej nejakým zrakom hlásili, kedy treba ísť. Asi to súviselo s jej vrodenu

schopnosťou zvládať sto vecí naraz. Ja som nevnímal nič. Moje myšlienky sa väčšinou sústredili na to, ako ju vyzliecť z trička a či sa tentoraz dostanem cez podprsenku. Zatiaľ sa mi nepošťastilo.

Posadila sa, líca rozpálené a zlatisté vlasy strapaté. Bola taká krásna, až ma pichalo pri srdci. V tej chvíli som si vždy zúfalo želal namaľovať ju a zvečniť jej pohľad. V očiach mala nehu, akú som u nikoho iného nevidel, totálnu a úplnú zraniteľnosť niekoho, kto sa zvyčajne dokonale ovládal a v bežnom živote sa striktne riadil rozumom. No aj keď som sa považoval za nadaného maliara, zachytiť ju na plátne bolo nad moje sily.

Popravila si hnedú blúzku a pozapínala ju, žiarivú tyrkyso-vú čipku schovala pod zdržanlivý odev, ktorý využívala ako brnenie. Za posledný mesiac mi predviedla pestrú paletu podprseniek, a hoci ma mrzelo vidieť, ako miznú, tešilo ma poznanie, že sú tam, tajné ostrovčeky farby v jej živote.

Keď prešla k zrkadlu nad bielizníkom, využil som štipku mágie ducha, aby som si obzrel jej auru, energiu, čo obkolesovala všetko živé. Mágia mi na okamih vyplavila prudký pocit šťastia a potom som to uvidel, to žiarivé svetlo okolo nej. Vyzeralo ako inokedy, intelektuálnu žltú dopĺňala sýta fialová vášne a duchovna. Žmurk, a aura sa rozplynula spolu so smrtonosnou bujarosťou ducha.

Uhladila si vlasy a pozrela sa dole.

„Čo je toto?“

„Hm?“ Postavil som sa za ňu a pevne ju objal okolo pása. Zbadal som, čo zdvihla, a stuhol som: ligotavé manžetové gombíky posiate rubínmi a diamantmi. Z ničoho nič ten hrejivý a radostný pocit vystriedala chladná, ale dôverne známa ponurosť. „Narodeninový darček od tety Tatiany pred pár rokov.“

Sydney si skúseným okom pozorne obzrela gombík. Uškrnula sa.

„Máš tu hotový balík. Toto je platina. Keby si ich predal, do smrti by si nemusel robiť. A mohol by si si kúpiť všetky platne sveta.“

„Radšej by som spal v škatuli na ulici, než by som ich predal.“

Postrehla, že som zmenil tón, a otočila sa, v očiach sa jej zračili obavy.

„Len som žartovala,“ nežne ma pohladila po tvári. „To je v poriadku. Všetko je v poriadku.“

Ale nebolo. Svet bol zrazu kruté, beznádejné miesto, prázdne bez mojej tety, morajskej kráľovnej a jedinej príbuznej, ktorá ma neodsudzovala. V hrdle som mal guču a steny sa na mňa rúcali, keď som si spomenul, ako ju ubodali na smrť a ako vystavovali krvavé fotografie, snažiac sa dolapiť jej vraha. Nezáležalo na tom, že ho chytili a teraz sedel za mrežami odsúdený na smrť. Tetu Tatianu mi to už nevráti. Odišla navždy tam, kam ju nedokážem nasledovať – aspoň zatiaľ nie. A ja trčím tu, sám, bezvýznamný a stratený...

„Adrian.“

Sydnein hlas znel pokojne, ale rázne. Pomaly som sa vymotal z beznádeje, čo ma tak náhle opantala, z temnoty, ktorá sa násobila rokmi čerpania mágie ducha. Cena za obrovskú moc. V poslednom čase prichádzali podobné nečakané výkyvy nálady čoraz častejšie. Sústredil som sa na jej oči a do sveta sa vrátilo svetlo. Neprestal som smútiť za tetou, ale Sydney, moja nádej a kotva, bola pri mne. Nebol som sám. Nebol som nepochopený. Preglgol som a prikývol. Chabo som sa na ňu pousmial. Temná ruka ducha ma pustila zo svojho zovretia. Na teraz.

„Som v pohode.“ Videl som jej pochybnosti, tak som ju pobozkal na čelo. „Naozaj. Už musíš ísť, Sageová. Zoe bude vyzvedať a prídeš neskoro na svoj bosorácky šábes.“

Ustarostene ma ešte chvíľu sledovala a potom sa trochu uvoľnila.

„Dobre. No čokoľvek by si potreboval...“

„Viem, viem. Zavolám na láskofón.“

To jej vrátilo úsmev. Nedávno sme si potajme zaobstarali mobility s predplatenými kreditmi, ktoré alchymisti, organizácia, pre ktorú pracuje, nedokážu vystopovať. Niežeby jej bežne odpočúvali telefón, ale rozhodne by mohli, ak by mali pocit, že sa deje čosi podozrivé. Netúžili sme nechávať im stopy v podobe správ a hovorov.

„V noci sa zastavím,“ dodal som.

Znovu zvažnela.

„Adrian, nie. Je to priveľmi riskantné.“

Ďalšou z výhod mágie ducha bola schopnosť navštevovať iných počas spánku. Príhodný spôsob, ako sa porozprávať, keď sme v bdelom svete nemohli byť poriadne spolu – navyše, v tieto dni sme aj tak netrávili veľa času rozhovormi, keď sme boli hore –, no akékoľvek používanie mágie ducha mi ustavične ohrozovalo zdravý rozum. Dost' ju to trápilo, no ja som tomu nepripisoval veľkú váhu, keďže som vďaka tomu mohol byť s ňou.

„Bez námietok,“ varoval som ju. „Som zvedavý, ako ti to dnes dopadne. A viem, že aj teba zaujíma, ako sa mám.“

„Adrian...“

„Len na chvíľku,“ sľúbil som.

Zdráhavo súhlasila, no netvárila sa ani trochu nadšene. Odprevadil som ju k dverám. Kráčajúc cez obývačku sa pristavila pri malom teráriu pod oknom. Kľakla si, usmiala sa a zatukala na sklo. Bol v ňom dráčík.

Vážne. Oficiálne sa nazýval kallistan, ale to pomenovanie sme používali iba zriedkakedy. Zvyčajne sme ho volali Hopko.

Sydney ho vyvolala z nejakého démonického pekla, aby nám akože pomáhal. Zdalo sa však, že jeho najväčším prínosom je to, že vyzobe všetky nezdravé jedlá v mojom byte. So Sydney sme k nemu boli pripútaní a pre jeho dobro sme sa oňho museli starať. Odkedy sa prisťahovala Zoe, býval hlavne u mňa. Sydney nadvihla vrchnák a dovolila drobnému tvorovi so zlatými šupinami vzhupnúť jej do dlane. Vrhla na ňu láskyplné pohľady; vôbec som sa mu nečudoval.

„Už bol vonku dosť dlho,“ zamyslela sa. „Pripravený trochu si oddýchnuť?“ Hopko existoval v živej alebo neživej podobe ako malá soška, čo nám pomáhalo vyhnúť sa nepríjemným otázkam, keď prišli návštevy. No premeniť ho mohla iba ona.

„Hej. Pokúša sa mi zožrať nohavice. A nechcem, aby videl, ako ťa bozkávam na rozlúčku.“

Poštekla ho pod bradou a vyslovila zaklínadlo, čo z neho urobilo sošku. Takto to bolo nepochybne jednoduchšie, no jeho zdravie si vyžadovalo, aby z času na čas ožil. Okrem toho, tá malá potvora mi prirástla k srdcu.

„Na chvíľu si ho vezmem k sebe,“ vyhlásila a strčila si ho do kabelky. Aj v neživej forme mu prospievala jej blízkosť.

Bez pohľadu zvedavých malých očičiek som ju pomaly pobozkal a len neochotne sa odtiahol. Vzal som jej tvár do dlaní.

„Únikový plán číslo sedemnásť,“ vyhrkol som. „Ujdeme a otvoríme si stánok s džúsmi vo Fresne.“

„Prečo vo Fresne?“

„Príde mi to ako miesto, kde vypijú veľa džúsu.“

Uškrnula sa a ešte raz ma pobozkala.

„Únikové plány“ boli žartík na pokračovanie, vždy boli priťahnuté za vlasy a číslovali sme ich halabala. Bežne som ich vymýšľal na počkanie. Smutné, že boli premyslenejšie ako akékoľvek naše skutočné plány. Obaja sme si priam bolestivo uvedomovali,

že žijeme najmä v prítomnosti a vyhliadky na budúcnosť sú všetko, len nie jasné.

Ukončiť ten druhý bozk bolo rovnako ťažké, ale predsa to urobila a ja som už iba sledoval, ako odchádza. Bez nej mi byť pripadal mdlý.

Priniesol som zvyšok škatúl z auta a prehŕňal sa tými pokladmi. Väčšina albumov bola zo šesťdesiatych a sedemdesiatych rokov, tu a tam zopár osemdesiatok. Neboli usporiadané, ale ani som sa o to nepokúšal. Keď Sydney prejde jej rozmrzenosť nad mrhaním peňazí, nedokáže si pomôcť a napokon ich roztriedi podľa umelcov alebo žánru, alebo farby. Zatiaľ som gramofón rozložil v obývačke a vytiahol náhodný album: *Machine Head* od Deep Purple.

Do večere zostávalo ešte pár hodín, tak som si čupol pred stojan a civel na čisté plátno, dumajúc, ako uchopiť aktuálnu domácu úlohu z olejomaľby pre pokročilých: autoportrét. Nemuselo ísť o presnú podobu. Mohla to byť abstrakcia. Hocičo, ak ma to vystihovalo. Bol som v úzkych. Namaľoval by som hocikoho iného. Nedokázal by som zachytiť azda len Sydnei- no vytrženie v mojom náručí, no zvládol by som jej auru alebo farbu očí. Zvečnil by som clivú krehkú tváričku svojej priateľky Jill Mastranovej Dragomírovej, mladučkej morojskej princeznej. Vystrúhal by som poctu svojej bývalej v podobe blčiacej ruže, ktorá mi zlomila srdce, no napriek tomu ju obdivujem.

Ale seba? Netušil som, ako uchopiť seba. Možno išlo len o autorský blok. Alebo som sa nepoznal. Ako som tak civel na plátno a moja frustrácia rástla, zápasil som s nutkaním naliať si. Alkohol by zo mňa neurobil nevidaného veľmajstra, ale poskytol by mi aspoň inšpiráciu. Chuť vodky som priam cítil na jazyku. Zmiešal by som si ju s pomarančovým džúsom a predstieral, že je to zdravé. Šklbalo mi prstami a nohy sa takmer vybrali do

kuchyne – ale odolal som. Úprimnosť Sydneinho pohľadu sa mi vryla do mysle. Zase som sa zameral na plátno. Zvládnem to – triezvy. Sľúbil som jej, že si dám len jeden drink denne, a to aj dodržím. A zatiaľ ten drink potrebujem na záver dňa, keď sa ukladám do postele. Nespávam dobre. Celý svoj život. Preto siaham po každej pomoci.

Tvrdošijná triezvosť mi však inšpiráciu nepriniesla, o piatej bolo plátno stále čisté. Vstal som a povystieral si dolámané telo, cítil som, že predošlá temnota je späť. Vyvolal ju skôr hnev ako smútok, prešpikovaný frustráciou z neschopnosti zvládnuť úlohu. Profesorka tvrdila, že mám talent, ale v podobných okamihoch som si pripadal ako flákač, za akého ma všetci považovali, odsúdený na večné zlyhania. Ešte mučivejšie bolo pomyslenie na Sydney, ktorá vedela všetko o všetkom a excelovala by v hocijakej kariére, akú by si zvolila. Odhliadnuc od ľudsko-upírieho problému som dumal, čo jej vôbec môžem ponúknuť. Polovicu vecí, ktoré ju bavili, som nedokázal ani len vysloviť, nie sa o nich rozrečniť. Ak sa nám niekedy podarí viesť normálny spoločný život, bude chodiť do práce a platiť účty, kým ja budem upratovať ako žienka domáca. A ani v tom nie som veľmi dobrý. Ak by sa túžila vracieť domov k fešákovi s dobrými vlasmi, to by som pravdepodobne zvládol celkom slušne.

Uvedomoval som si, že tieto obavy vo mne živí mágia ducha. Nie všetky boli opodstatnené, no ťažko sa hádzali za hlavu. Vykašlal som sa na autoportrét a vybral sa von v nádeji, že nájdem rozptýlenie v prichádzajúcej noci. Slnko zapadalo a zima v Palm Springs bola sotva na tenkú bundu. Pre morojov to bola obľúbená časť dňa. Vonku bolo ešte svetlo, ale nie nepríjemné. Jemné slnečné lúče sme znášali – na rozdiel od strigojov, nemŕtvych upírov, ktorí zabíjali kvôli krvi. Slnko ich dokázalo

zahubiť, čo bolo pre nás len ďalšie plus. V boji s nimi sme potrebovali všetku pomoc, akej sa nám dostalo.

Odviezol som sa do Vista Azul, na predmestie len desať minút od centra, kde sídlila Amberwoodska prípravka, súkromná internátna škola, kde študovala Sydney a zvyšok našej nesúrodej partičky. Zvyčajne bola povereným šoférom skupinky Sydney, no dnes tá česť pripadla mne, lebo ona upaľovala na tajné stretnutie s čarodejnicami. Banda už čakala nastúpená na chodníku pred dievčenským internátom. Naklonil som sa ponad sedadlo spolujazdca a otvoril im dvere.

„Nastupovať,“ zavelil som.

Natlačili sa dnu. Bolo ich päť, a keby tu bola so mnou aj Sydney, dostali by sme sa na šťastnú sedmičku. Keď sme sa prišťahovali do Palm Springs, boli sme len štyria. Jill, dôvod, prečo sme všetci tu, sa všuchla vedľa mňa a zaškerila sa.

Sydney pôsobila v mojom živote ako hlavný upokojujúci faktor a Jill jej sekundovala. Mala iba pätnásť, takže bola o sedem rokov mladšia než ja, no už z nej vyžarovala vznešenosť a múdrosť. Sydney je možno láska môjho života, ale Jill mi rozumela spôsobom, akým to nedokázal nik iný. S naším psychickým putom nemala veľmi na výber. Vytvorilo sa minulý rok, keď som použil mágiu ducha, aby som jej zachránil život – a keď vravím „zachránil“, myslím to doslova. Jill bola fakticky mŕtva, síce nie dlhšie ako minútu, ale tak či onak zomrela. Silu mágie som presmeroval do zázračného uzdravenia a priviedol ju späť, skôr ako si ju uzurpoval druhý svet. Ten zázrak nás pripútal spojením, ktoré jej umožňovalo cítiť a vidieť moje myšlienky – no opačne to nefungovalo.

Tí, ktorých takto priviedli späť, sa nazývali „tieňom pobozkaní“ a už to by stačilo na to, aby sa vám obrátil život hore nohami. Jill mala tú smolu, že bola jednou z dvoch posledných

členiek vymierajúcej morojskej kráľovskej línie. Zistila to len nedávno a jej sestra Lissa – morojská kráľovná a moja dobrá priateľka – potrebovala, aby Jill zostala nažive, ak sa mala udržať na tróne. Odporcovia Lissinej liberálnej vlády zasa túžili vidieť Jill mŕtvu, aby mohli uplatniť starodávny rodinný zákon, ktorý od monarchu vyžadoval aspoň jedného ďalšieho žijúceho člena rodiny. Ktosi dostal geniálny nápad skryť Jill uprostred ľudského mesta v púšti. Veď aký upír by už len chcel žiť tu? Tiež som si často kládol túto otázku.

Na zadné sedadlo vliezli Jillini traja strážcovia. Všetci boli dampíri, rasa so zmiešaným upírom a ľudským dedičstvom ešte z čias, keď sa slobodne milovali. Boli silnejší a rýchlejší ako my ostatní, čo z nich v zápase proti strigojom a kráľovským vrahom robilo skvelých bojovníkov. Skupine de facto velil Eddie Castile, spoľahlivá neochvejná skala, ktorý bol s Jill od samého začiatku. Angeline Dawesová, ryšavá neriadená strela, už nebola taká spoľahlivá. A tým „nie taká spoľahlivá“ myslím, že nie je „vôbec spoľahlivá“. Keď však ide do tuhého, vie sa biť. Najnovším prírastkom bol Neil Raymond alebo Dlháň, Slušňák či Suchár. Nechápem, ako môžu Jill s Angeline vidieť v tom jeho škrobenom výzore znak ušľachtilého charakteru. Skutočnosť, že chodil do školy v Anglicku, kde pochytil falošný britský prízvuk, im obzvlášť dvíhala hladiny estrogénu.

Posledná členka skupinky postávala vonku pred autom a odmietala nastúpiť. Zoe Sageová, Sydneina sestra.

Sklonila sa a pozrela sa mi do očí, tie jej boli hnedé a podobali sa na Sydneine, len v nich mala menej jantárovej.

„Už nie je miesto,“ odula sa. „Nemáš v aute dosť sedadiel.“

„To nie je pravda,“ namietol som. Jill sa ako na povel prisunula bližšie ku mne. „Toto sedadlo je určené pre troch. Predchádzajúci majiteľ dokonca namontoval ďalší pás.“ Aj keď ide

o bezpečnosť, Sydney takmer dostala infarkt, že si ktosi dovolil upraviť pôvodný mustang. „Okrem toho, všetci sme rodina, nie?“ Aby sme to mali ľahšie, presvedčili sme školu, že sme všetci súrodenci alebo bratrance a sesternice. Keď prišiel Neil, alchymisti to konečne vzdali s vymýšľaním príbuzných, lebo to už začínalo byť absurdné.

Zoe ešte niekoľko sekúnd civela na prázdne miesto. Aj keď bolo sedadlo široké, stále to znamenalo, že bude v Jillinej blízkosti. Zoe bola na amberwoodke už mesiac, no stále mala plnú hlavu všakovakých predsudkov o upíroch a dampíroch, ktorými ju krmili jej ľudia. Poznal som ich, lebo aj Sydney im kedysi verila. Aká irónia, keďže poslaním alchymistov bolo skrývať svet upírov a nadprirodzena pred ľuďmi – vraj by to neuniesli. Alchymisti verili, že môj druh je zdegenerovanou hračkou prírody, čo je lepšie ignorovať a držať ďaleko od ľudí, aby sme ich nepoškvrnili zlom. Pomáhali nám so zaťatými zubami. Hodili sa najmä v situáciách, ako je aj tá, v ktorej sa ocitla Jill, keď bolo treba ťahať za nitky zo zákulisia a komunikovať s úradmi či so zástupcami školy. Alchymisti dokázali vybaviť aj nemožné. Presne to bola pôvodne Sydneina úloha – uľahčovať Jill pobyt v exile, lebo alchymisti si neželali vojnu medzi morojmi. Zoe poslali nedávno, nech sa od nej učí, takže sa stala riadnou osinou v zadku, pred ktorou sme sa so Sydney museli skrývať.

„Nemusíš ísť s nami, ak sa bojíš,“ navrhol som. Nič by ju nenamotivovalo viac. Túžila sa stať super alchymistkou, najmä aby zapôsobila na otca, ktorý bol, ako som vydedukoval z mnohých rozprávání, ohromný debil.

Zoe sa zhlboka nadýchla a zaľala sa. Bez slova vliezla k Jill, zabuchla dvere a čo najviac sa na ne natlačila.

„Sydney nám mala nechať SUV,“ zamrmala po chvíľke.

„Kde je vlastne Sageová? Ehm, Sageová seniorka,“ opravil som sa, keď sme sa už rútili po ceste. „Niežeby sa mi nepáčilo rozvážať vás po okolí, kamoši. Mala si mi priniesť malý šoférsky kalap, Žubrienka.“ Štuchol som Jill a tá mi to vrátila. „Mohla by si mi taký ušiť na tom tvojom krúžku.“

„Išla zariadiť čosi pre slečnu Terwilligerovú,“ oznámila Zoe oduto. „Stále jej behá za zadkom. Nechápem, ako môže štúdium dejín zaberať toľko času.“

Zoe nemohla tušiť, že štúdium zahŕňalo vstup do sabatu. Ľudská mágia sa mi ešte stále zdala divná a záhadná – a pre alchymistov bola totálne neprípustná –, ale Sydney je vraj talentovaná. Neprekvapovalo ma to, ona mala nadanie na všetko. Prekonala svoj strach z mágie, rovnako ako prekonala strach zo mňa, a naplno sa ponorila do jej štúdia, s čím jej pomáhala jej bláznivá, no obľúbená mentorka Jackie Terwilligerová. Tvrdiť, že alchymistom by sa to nepáčilo, by bolo slabé slovo. Vlastne by ste si mohli hodiť mincou, čo by ich naštvало viac: štúdium pokútneho umenia alebo randenie s upírom. Aj by sa mi to zdalo komické, keby som sa nebál, že zarytí radikáli spomedzi alchymistov by jej urobili čosi hrozné, ak by ju prichytili. Preto Zoeino behanie Sydney za päťami všetko len zhoršovalo.

„Sydney je už taká,“ odvetil Eddie zozadu. V spätnom zrkadle som videl, ako sa uvoľnene usmieva, hoci ustavične striehol na nebezpečenstvo. Jeho aj Neila vycvičili strážcovia, dampíria organizácia búchačov, čo ochraňovala morojov. „Venovať sa úlohe na sto percent by bolo pre ňu flákaním.“

Zoe pokrútila hlavou. Nepripadalo jej to také zábavné ako nám.

„Je to iba hlúpa škola. Stačí, ak neprepadne.“

Nie, pomyslel som si. *Ona potrebuje rásť.* Sydney nehltala poznatky len pre svoje povolanie. Snažila sa, lebo to milovala.

A najviac zo všetkého by ju potešilo, keby sa mohla naplno pohrúžiť do univerzitných výziev a študovať, čo by si vybrala. Namiesto toho ju zatiahli do rodinného biznisu a musela skákať, ako alchymisti pískali. Zmaturovala už dávno, no predsa k druhému maturitnému ročníku pristupovala s rovnakou vážnosťou ako prvý raz, dychtivo hltajúc všetko, čo sa mohla naučiť.

Raz, keď sa toto skončí a Jill bude v bezpečí, ujdeme od toho všetkého. Netuším kam a neviem ako, ale Sydney to nejako vymyslí. Strasie sa alchymistického jarma a stane sa doktorkou Sydney Sageovou, PhD., kým ja... no, niečo si už nájdem.

Na ramene som ucítil jemný dotyk. Pozrel som sa na Jill. S ľútosťou na mňa hľadela, v nefritovozelených očiach sa jej zaleskli slzy. Vedela, na čo myslím, poznala fantázie, čo sa mi rojili v hlave. Unavene som sa na ňu usmial.

Odviezli sme sa cez mesto na okraj Palm Springs do domu Clarencea Donahuea, jediného moroja, ktorý bol dosť bláznivý na to, aby žil v tejto púšti. Teda až kým sme sa tu minulú jeseň nezjavili my. Starý Clarence bol tak trochu vyšinutý, ale mal láskavé srdce, prichýlil vo svojom dome čvargu morojov a dampirov a dokonca nám dovolil využívať jeho darkyňu-domácu. Moroji nevraždia kvôli krvi ako strigoji, ale aspoň dvakrát týždenne si potrebujeme cucnúť. Našťastie, na svete je dosť ľudí, čo nám poskytnú krv výmenou za endorfinové opojenie z upírieho uhryznutia.

Clarencea sme našli v obývačke, sedel v obrovskom koženom kresle a s lupou v ruke si čítal akúsi starobylú knihu. Zrazene zdvihol hlavu, keď sme vošli.

„Návšteva vo štvrtok! Aké milé prekvapenie.“

„Je piatok, pán Donahue,“ opravila ho добросрдеčne Jill a sklonila sa, aby ho pobožkala na líce.

Láskyplne na ňu zaškúľil.

„Naozaj? Neboli ste tu včera? No, to je jedno. Dorothy vás určite rada obslúži.“

Dorothy, jeho starnúca domáca, sa tvárila veľmi ochotne. S Jilliným príchodom do Palm Springs vyhrala v lotérii. Starí moroji nepijú toľko krvi ako mladí, a zatiaľ čo Clarence jej poskytoval aspoň príležitostnú slasť, moje a Jilline pravidelné návštevy jej dopriali takmer nepretržitý rauš.

Jill sa poponáhľala za Dorothy.

„Môžem ísť hneď?“ Postaršia žena dychtivo prikývla a obe vymenili obývačku za väčšie súkromie. Zoe sa na tvári mihlo znechutenie, no ani nemukla. Hnus v jej očiach a to, ako sa stránila ostatných, mi tak veľmi pripomínal starú Sydney, že som sa takmer usmial.

Angeline prakticky skákala hore-dole po gauči.

„Čo je na večeru?“ Zatahovala nezvyčajným južanským prízvukom, keďže vyrástla v odláhlej horskej komunite morojov, dampírov a ľudí, čo ako jediní, o ktorých som vedel, žili spolu a slobodne sa medzi sebou sobášili. Všetci ostatní moroji, dampíri aj ľudia na to hľadeli s hrôzou a údivom. Hoci ma ich otvorenosť lákala, nikdy mi ani len nenapadlo, že by sme so Sydney žili medzi nimi. Neznášal som kempovanie.

Nikto neodpovedal. Angeline preskakovala pohľadom z jedného na druhého.

„Tak? Prečo tu nie je žiadne jedlo?“ Dampíri nepijú krv a môžu konzumovať bežnú stravu ako ľudia. Moroji takisto potrebujú aj takéto živiny, aj keď ani zďaleka nie tak často. Udržať dampírí metabolizmus v pozore si však vyžaduje kopeč energie.

Tieto pravidelné stretávky sa stali akýmisi rodinnými večerami – nielen čo sa týka krvi, ale aj bežného jedla. Príjemný spôsob, ako predstierať, že vedíme normálny život.

„Vždy je tu jedlo,“ pripomenula, akoby sme si to nevšimli. „Chutila mi tá india, čo sme mali minule. Tá masala, či čo to bolo. Len neviem, či by sme tam mali chodiť, kým to nezačnú volať pokrmom pôvodných Američanov.“

„O jedlo sa zvyčajne stará Sydney,“ zamrmal Eddie, ignorujúc Angelininu tendenciu odbočovať od témy.

„Nie zvyčajne,“ opravil som ho. „Vždy.“

Angelinin pohľad preskočil na Zoe.

„Prečo si nás neupozornila, že si máme niečo kúpiť?“

„Lebo to nie je moja práca!“ Zdvihla bradu. „Sme tu, aby sme poskytli Jill krytie a uistili sa, že zostane mimo radaru. Nie je mojou povinnosťou kŕmiť vás.“

„V akom zmysle?“ dobiedzal som. Vedel som, že je to odo mňa odporné, ale neodolal som. Chvíľu jej trvalo, kým tú nárážku pochopila. Najskôr zbledla; potom očervenela od jedu.

„Ani v jednom! Nie som vaša opatrovateľka. Sydney tiež nie. Netuším, prečo vás tak obskakuje. Mali by ju zaujímať len veci, ktoré potrebujete na prežitie. Objednávanie pizze to nie je.“

Znudene zívajúc som sa uvelebil na gauči.

„Možno jej došlo, že ak budeme mať plné bruchá, vy dve nebudete pôsobiť tak chrumkavo.“

Zoe bola príliš zdesená, aby reagovala, a Eddie ma šľahol prísnyim pohľadom.

„Stačilo. Objednať pizzu nie je žiadna raketová veda. Spravím to.“

Jill sa vrátila s pobaveným výrazom, ešte nestihol ani dotelefonovať. Zjavne bola svedkom našej výmeny názorov. Puto nefungovalo nepretržite, ale dnes sa zdalo byť mimoriadne silné. Len čo sa vyriešila dilema s jedlom, všetci sme sa uvoľnili a priateľsky vtipkovali – teda, všetci okrem Zoe, ktorá nás iba pozorovala a čakala. Angeline s Eddiem sa vzhľadom na nedávny

katastrofický koniec randenia k sebe správali nečakane vrúcne. Angeline to hodila za hlavu a predstierala, že je posadnutá Neilom. Ak to Eddieho ešte trápilo, nedal to na sebe znať, čo bolo preňho typické. Sydney tvrdila, že tajne miluje Jill, čo sa mu tiež darilo skrývať.

Aj by som mu to schvaľoval, ale Jill sa, rovnako ako Angeline, tvárila, že je zamilovaná do Neila. Obe to iba hrali, ale nikto – ani len Sydney – mi neveril.

„Si v pohode s tým, čo sme objednali?“ spýtala sa ho Angeline. „Nechcel si niečo iné?“

Neil so stoickým výrazom zavrtel hlavou. Tmavé vlasy mal ostrihané až bolestivo nakrátko. Presne takto, bez akýchkoľvek omáčok, to mali alchymisti radi.

„Nemienim strácať čas doťahovaním sa pre hlúposti ako pepperoni a šampiňóny. Keby si chodila na moju školu v Devonshire, pochopila by si. V druháku nás nechali samých v mokradiach, aby sme sa o seba postarali a naučili sa prežiť. Keď sa tri dni živíte halúzkami a vresmi, naučíte sa neohrňať nos nad žiadnym jedlom, ku ktorému sa dostanete.“

Angeline s Jill klipkali mihalnicami, akoby išlo o tú najdrsnejšiu a najmužnejšiu historku, akú kedy počuli. Eddieho výraz odrážal moje pocity, uvažoval, či to ten pán Big Ben myslí naozaj alebo je to len génius s dokonalými oblbovacími replikami.

Zoe zazvonil mobil. Pozrela sa na displej a vyplašene vyskočila.

„Otec.“ Bez rozmyšľania zodvihla a odcupitala von z izby.

Nepatrím k poverčivým, ale po chrbte mi prebehol mráz. Pán Sage nepatrí k tým vrúcny a priateľským chlapíkom, ktorí by vám zavolali v pracovnej dobe, aby vás pozdravili, najmä keď vedel, že Zoe má alchymistické povinnosti. Ak sa niečo stalo, týkalo sa to aj Sydney. A to ma znepokojilo.

Zvyšok konverzácie som nevnímal, iba som odrátaval minúty, kým sa Zoe vráti. Len čo vošla, jej sinavá tvár mi potvrdila, že som sa nemýlil. Niečo sa pokašľalo.

„O čo ide?“ sondoval som. „Je Sydney v poriadku?“ Príliš neskoro som si uvedomil, že by som sa o ňu nemal tak okato zaujímať. Ani naši kamaráti o nás netušili. Našťastie, všetci sa sústredili na Zoe.

Pomaličky pokrútila hlavou, oči neveriacky vyvalené.

„Ja... ja neviem. Ide o rodičov. Rozvádza-
jú sa.“



SYDNEY

VÁŽNE SOM NEČAKALA, ŽE TAJNÉ ZASVÄTENIE do spolku čarodejníc sa začne čajovým večierkom.

„Podala by si mi piškóty, drahá?“

Chytro som schmatla porcelánový podnos zo stolíka a podala ho Maude, jednej zo starších čarodejníc a našej dnešnej hostiteľke. Sedeli sme v kruhu na skladacích stoličkách v čistučkej obývačke a moja dejepisárka, slečna Terwilligerová vedľa mňa chrúmala uhorkový sendvič. Od nervozity som nedokázala prehovoriť, iba som mlčky chlípala čaj, kým ostatné si spokojne trkotali. Maude našťastie podávala bylinkový čaj a nemusela som sa stresovať, že poruším kofeínovú dohodu s Adrianom. Niežeby mi prekážalo mať výhovorku v podobe čierneho čaju.

Zišlo sa nás tu sedem, a hoci by medzi seba prijali aj ďalšie vhodné kandidátky, všetky nesmierne tešilo, že dosiahli prvočíslo. Podľa Maude to prináša šťastie. Hopko podchvíľou natiahol krk a potom odhopkal pod nábytok. Čarodejnice pri pohľade na kallistana nemihli ani brvou, tak som ho vypustila.

Ktosi spomenul plusy a mínusy zimných zasvätení v porovnaní s letnými a myšlienky mi uleteli. Uvažovala som, ako to asi prebieha u Clarencea. Od septembra som bola zodpovedná za odvoz Jill na kŕmenie a cítila som sa čudne (a bolo mi to aj trochu ľúto), že som tu, kým oni všetci sa zabávajú. S pocitom

viny som si náhle uvedomila, že som im nenachystala večeru. Viezol ich Adrian, a tak mi nenapadlo niečo povedať. Postará sa o to Zoe? Pravdepodobne nie. Potlačila som materské inštinkty, čo vo mne vyvolávali obavy, že tam pomrú od hladu. Nieкто z nich musí byť predsa schopný zaobstarať jedlo.

Myšlienky na Adriana privolali aj vzácne spomienky na naše spoločné popoludnie. Ešte aj po niekoľkých hodinách som cítila, kde ma bozkával. Zhlboka som sa nadýchla, aby som sa spamätala. Čo ak mojím čoskoro sestrám dôjde, že mágia je to posledné, čo mi teraz chodí po rozume? Vlastne, v poslednom čase som nemyslela na nič iné, len ako ležím polonahá s Adrianom. Bola som na seba pyšná, že som sa celý život riadila rozumom, preto ma neprestávalo udivovať, ako rýchlo fyzické aspekty opantali niekoho takého racionálneho ako ja. Občas som sa to pokúšala zdôvodniť prirodzenou pudovou reakciou. No bolo načas, aby som sa vyrovnala s faktami: môj frajer je šialene sexi, upír-neupír, a nedokážem sa ho nedotýkať.

Vtom som si uvedomila, že mi ktosi položil otázku. Len neochotne som žmurknutím zahnila obraz Adriana, ako mi rozopína blúzku, a naladila sa na vravu. Chvíľu mi trvalo, kým som si vybavila meno pýtajúcej sa. Volala sa Trina. Mala asi dvadsaťpäť rokov a bola najmladšia v sabate, teda okrem mňa.

„Prepáč, čo si sa pýtala?“

Usmiala sa.

„Zaujalo ma, že robíš čosi s upírmí, nie je tak?“

Och, s jedným konkrétnym upírom som toho robila veľmi veľa, ale na to zrejme nenarážala.

„Viac-menej,“ odvetila som vyhýbavo.

Slečna Terwilligerová sa zachichotala.

„Alchymisti sú náramne tajnostkárski, keď ide o ich záležitosti.“

Zopár čarodejníc súhlasne prikývlo. Ostatné sa iba zvedavo prizerali. Ich magický svet sa neprelínal s tým upírom. Väčšina z nich, na oboch stranách, o sebe netušila. Existencia morojov a strigovov niektoré z prítomných dám prekvapila – čo značí, že alchymisti odvádzajú skvelú prácu. Vyrozumela som však, že tieto čarodejnice zažili dosť mystického a nadprirodzeného, aby akceptovali, že po zemi kráčajú aj krv sajúce magické tvory a že spoločensvá ako alchymisti to zatajujú.

Čarodejnice sa nebránili paranormálnemu. Alchymisti neboli takí otvorení. Organizácia, čo ma vychovala, bola presvedčená, že ľudí treba chrániť pred mágiou, aby zostala ich duša nepoškvrnená. Sama som tomu verila. Kedysi. Aj tomu, že upíri sa nemajú čo priateliť s ľuďmi. To bolo ešte v čase, keď som nepochybovala, že mi alchymisti hovoria pravdu. Dnes som už vedela, že v organizácii pôsobia aj takí, ktorí klamú ľuďom aj morojom a nešťítia sa zájsť do extrémov, aby ochránili svoje sebecké záujmy bez ohľadu na to, komu tým ublížia. Odkedy som to zistila, nedokážem slepo nasledovať alchymistov, aj keď pre nich ešte stále pracujem. Netvrdím však, že otvorene voči nim rebelujem (ako môj známy Marcus), predsa len sú niektoré z ich pôvodných zásad opodstatnené.

Napokon to dopadlo tak, že teraz pracujem pre seba.

„Vieš, s kým by si si mala pohovoriť – ak by na to pristala? Inez. Tá má všakovaké skúsenosti s tými beštiami – nie tými živými. Tými nemŕtvymi.“ To bola opäť Maude. Ihneď spoznala zlatú ľaliu na mojom líci, čo prezrádzala (tým, ktorí vedeli, čo hľadať), že som alchymistka. Atrament v tetovaní vyrobili z upírej krvi a ďalších prísad, ktoré nám dávali trochu z ich odolnosti a schopnosti uzdraviť sa a zároveň obsahovali kúzlo, čo nám bránilo hovoriť o nadprirodzených záležitostiach s tými, ktorí nevedia o magickom svete. No, moje tetovanie malo tú moc, voľakedy.

„Kto je Inez?“

Ostatné sa rozosmiali.

„Asi tá najvýznamnejšia členka nášho rádu – aspoň na tomto pobreží,“ vyhlásila Maude.

„Tejto strane sveta,“ opravila ju slečna Terwilligerová. „Má už skoro deväťdesiat a videla a dokázala také veci, aké si mnohé nevieme ani len predstaviť.“

„Prečo tu nie je?“ čudovala som sa.

„Nepatrí do žiadneho formálneho sabatu,“ vysvetlila čarodějnice menom Alison. „Kedysi áno, ale je na voľnej nohe od... no, odkedy som o nej počula. Cestovanie je už pre ňu namáhavé a zväčša žije samotársky. Býva v takom starom domčeku neďaleko Escondida a len zriedka vychádza von.“

Spomenula som si na Clarencea.

„Myslím si, že poznám chlapíka, s ktorým by si rozumela.“

„V mladosti dala na frak viacero strigojom,“ podotkla Maude. „Zrejme ovláda nejaké kúzla, čo by sa ti hodili. Och, a tie historky, čo o nich rozpráva! Bývala to riadna dračica. Pamätám si, ako vravela, že jeden sa pokúsil napiť jej krvi.“ Striaslo ju. „Vraj to však nedokázal, vďaka tomu sa jej podarilo zmárniť ho.“

Ruka so šálkou mi zostala visieť vo vzduchu.

„Akože to nedokázal?“

Maude pokrčila plecami.

„Detaily si už nevybavujem. Možno sa chránila nejakým kúzlom.“

Rozbúšilo sa mi srdce a okamžite ma pohltila stará temná spomienka. Minulý rok som sa ocitla v pazúroch strigojky, ktorá tiež bažila po mojej krvi. Nevycicala ma iba preto, lebo som údajne „chutila odporne“. Stále to bola pre mňa záhada, ktorú alchymisti aj moroji opomenuli, asi pre naliehavejšie problémy. No ja som nezabudla. Neustále mi to vrtalo v hlave.

Neprestajne som si kládla otázku, čo mám v sebe, že ju to odpudilo.

Slečna Terwilligerová ma mala prečítanú a po chvíľke pozorného sledovania uhádla, čo mi behá po rozume.

„Ak by si si s ňou chcela pohovoriť, môžem vám dohodnúť stretnutie.“ Pery sa jej skrútili do úškrnu. „Hoci ti neviem zaručiť, že z nej vytiahneš niečo užitočné. Je náramne... úzkoprsá v tom, o čo sa podelí.“

Maude si odfrkla.

„Ja by som použila iný výraz, ale ten tvoj je slušnejší.“ Obzrela sa na vyrezávané skriňové hodiny a odložila šálku na stôl. „Tak, pustíme sa do toho?“

Zachvátil ma taký strach, až som zabudla aj na Inez, aj na Adriana. Ani nie za rok som sa vzdialila na míle od alchymistickej doktríny, ktorá dirigovala celý môj dovtedajší život. Už som sa ani nepozastavovala nad blízkosťou upírov a len z času na čas mi myslou preblesklo varovanie pred nadprirodzenom. Musela som sa obrniť a pripomenúť si, že som sa sama rozhodla nasledovať mágiu a že je zlá, iba ak sa využíva na konanie zla. Členky Stelle, ako sa nazýval tento sabat, sa zaprisahali neublížovať – ak nejde o ochranu samých seba alebo druhých.

Rituál sa uskutočnil v Maudinej obrovskej záhrade plnej paliem a zimných kvetín. Vonku bolo asi desať stupňov, vlhý večer v porovnaní s koncom januára v iných kútoch krajiny, ale v Palm Springs to už bolo na sveter – či skôr plášť. Slečna Terwilligerová mi vysvetlila, že si môžem obliecť, čo chcem, lebo všetko potrebné mi zabezpečia. Ukázalo sa, že to potrebné bol zamatový plášť zo šiestich rôznofarebných kusov látky. Pripadala som si ako pouličný predavač z rozprávky, keď som si ho prehadzovala cez plecia.

„To je náš dar,“ povedala slečna Terwilligerová. „Každá z nás prišla jeden kúsok látky. Využiješ ho pri formálnych obradoch.“

Aj ostatné sa poobliekali do podobných plášťov s rôznym počtom záplat, čo záviselo od počtu členiek sabatu v čase ich zasvätenia.

Nočná obloha bola posiatá hviezdami, mesiac v splne sa v tme vynímal ako perla. Ideálne podmienky na dobrú mágiu.

Vtedy som si všimla, že stromy v záhrade sú vysadené do kruhu. Čarodejnice vytvorili ďalší kruh uprostred pred kameným oltárom s vonnými tyčinkami a sviečkami. Maude sa postavila vedľa oltára a naznačila mi, aby som si kľakla do stredu pred ňu. Ovanul nás vánok, a hoci som si spájala magické rituály skôr s hustými, hmľistými a listnatými lesmi, na vysokých palmách a mrazivom vzduchu bolo čosi príznačné.

Trvalo mi, kým som zmenila názor na vstup do sabatu, a slečna Terwilligerová ma musela stokrát uistiť, že nebudem prisahať vernosť akémusi primitívnemu bohovi. „Zasväcuješ sa mágii,“ upokojovala ma. „Hľadaniu jej poznania a jej využívaniu pre dobro sveta. Je to vlastne taká študijná prísaha. S tým by si nemala mať problém.“

Nemýlila sa. Tak som tam kľačala pred Maude, kým viedla rituál a zasväcovala ma živlom. Najskôr ma obišla so sviečkou. Potom mi čelo pokropila vodou. Roztrúsené lupienky fialiek symbolizovali zem a pramienky dymu z vonných tyčiniek privolávali vzduch. Isté tradície na to využívali čepeľ a bola som rada, že tá ich nie.

Živly tvorili srdce ľudskej mágie, rovnako ako upírej. No takisto ako u morojov, o duchu nepadla ani zmienka. Moroji iba nedávno znovuobjavili tento druh mágie a ovládalo ju len zopár z nich. Keď som sa na to pýtala slečny Terwilligerovej, nevedela mi to vysvetliť. Domnievala sa, že ľudská mágia pochádza z externého sveta, ktorý je zdrojom fyzických živlov. Duch je zviazaný s podstatou života a je našou integrálnou súčasťou, takže

ten je prítomný aj bez toho. Aspoň tak to chápala. Duch zostával záhadou pre ľudí aj upírov, ktorí používali mágiu, a jeho tajomné účinky budili strach – aj preto som veľakrát nemohla spať a bála sa, že Adrian bez neho nedokáže žiť.

Po zakončení rituálu živlov ma Maude vyzvala: „Prisahaj.“

Prísaha bola v taliančine, keďže korene tohto konkrétneho sabatu siahali do stredovekého Ríma. Zväčša sa niesla v zmysle, ako ju opísala slečna Terwilligerová. Išlo o prísľub používať mágiu s rozvahou a podporovať sestry zo sabatu. Naučila som sa ja už dávnejšie, takže som sa nepomýlila. Ako som recitovala, cítila som v sebe ohromnú energiu, príjemný šum mágie aj života okolo nás. Bolo to sladké a povznášajúce. Ktohovie, či mágia ducha pôsobí tak isto. Keď som dorecitovala, zdvihla som pohľad a svet sa javil žiarivejší a jasnejší, plný toľkých zázrakov a krásy, akej obyčajní ľudia nedokázali rozumieť. Nikdy som tak silno neverila, že v mágii je zlo, iba ak ho doň vnesiete sami.

„Aké meno si si vybrala?“ spýtala sa Maude.

„Iolanthe,“ odvetila som pohotovo. V gréčtine to znamenalo „fialový kvet“. Napadlo mi to, lebo Adrian mi večne rozprával o pramienkoch fialovej v mojej aure.

Vystrela ku mne ruku a pomohla mi vstať.

„Vitaj, Iolanthe.“ Vzápätí ma na moje prekvapenie srdečne objala. Aj ostatné prerušili kruh, rituál sa už skončil, a prišli ma vyobjímať. Slečna Terwilligerová ako posledná. Objímala ma dlhšie než ostatné a z celého večera ma najviac udivilo asi to, že v očiach mala slzy.

„Dokážeš veľké veci,“ vyhlásila oduševnene. „Som na teba taká pyšná. Ani na vlastnú dcéru by som nebola taká hrdá.“

„Aj keď som vám podpálila dom?“

Jej typický pobavený výraz bol späť.

„Možno práve preto.“

Zasmiala som sa a vážnosť chvíle sa preklopila do oslavy. Vrátili sme sa do obývačky a Maude vymenila čaj za korenisté víno, keď sme už dočarovali. Nedala som si, ale moja nervozita bola fuč aj bez toho. Bola som šťastná a odľahlo mi... Čo však bolo podstatnejšie, keď som tam sedela a počúvala ich historky, mala som pocit, že patrím k nim – dokonca viac ako kedykoľvek predtým k alchymistom.

Už sme boli so slečnou Terwilligerovou na odchode, keď mi v kabelke zavibroval mobil. Volala mama.

„Prepáčte,“ ospravedlnila som sa. „Musím to vziať.“

Slečna Terwilligerová, ktorá vypila najviac vína, iba mávla rukou a naliala si ďalší pohár. Viezla som ju ja, takže sa nemala kam ponáhľať. Zdvihla som a utiahla sa do kuchyne. Neprekvapovalo ma, že mi volá mama. Boli sme v kontakte a vedela, že večery sú ideálne, ak si chce pohovoriť. No keď sa ozvala, znela naliehavo, čo mi napovedalo, že to nebude bežný telefonát.

„Sydney? Hovorila si so Zoe?“

Okamžite som spozornela.

„Od popoludnia nie. Stalo sa niečo?“

Mama sa zhlboka nadýchla.

„Sydney... s tvojím otcom sa rozchádzame. Rozvádza sa.“

Na okamih sa so mnou všetko zatočilo a oprela som sa o kuchynskú linku. Preglgla som.

„Aha.“

„Mrzí ma to. Viem, že to bude pre teba ťažké.“

Zamyslela som sa.

„Nie... ani nie. Teda, povedala by som, že ma to... neprekvapuje.“

Kedysi mi tvrdila, že v mladosti bol otec prívetivejší. Ťažko sa mi to predstavovalo, ale určite si ho nebrala len tak. Rokmi sa z otca stal chladný a neústupčivý človek, ktorý sa naplno oddal

alchymistickému poslaniu, a to malo prednosť pred všetkým ostatným v jeho živote vrátane dcér. Stal sa tvrdým a cieľavedomým a mne trvalo príliš dlho, kým mi došlo, že som preňho viac nástroj než dcéra.

Naopak, mama bola láskavá, vtipná a milujúca a vypočula si nás vždy, keď sme ju potrebovali. Rada sa smiala... hoci v poslednej dobe nie veľmi často.

„Viem, že pre teba a Carly to bude emocionálne náročné,“ skonštatovala. „No v zásade to nijako neovplyvní váš život.“

Uvažovala som nad jej výberom slov. Mňa a Carly.

„Ale Zoe...“

„Zoe je neplnoletá, a aj keď je na tej vašej alchymistickej misii, legálne sú za ňu stále zodpovední rodičia. Či rodič. Tvoj otec chce požiadať o jej zverenie do starostlivosti, aby ju udržal, kde je.“ Dlhو sa odmlčala. „Mám v úmysle bojovať. Ak vyhrám, odvediem ju späť k sebe a pokúsím sa zabezpečiť jej normálny život.“

Ohromilo ma to. Nevedela som si ani len predstaviť bitku, o akej hovorila.

„Musí to byť všetko alebo nič? Nemôžete mať striedavú starostlivosť?“

„To by som ju rovno mohla nechať jemu. Mal by nad ňou kontrolu a to nepripustím – myslím mentálnu kontrolu. Ty si dospelá. Dokážeš sa rozhodovať sama, a hoci máš určenú cestu, pristupuješ k tomu inak ako ona. Ty si ty, ale ona sa podala viac...“

Nemusela dopovedať. Bolo mi to jasné. *Podala sa viac naňho.*

„Ak vyhrám súd a privediem ju domov, pošlem ju do normálnej školy a doprajem jej aspoň čo-to z obyčajného života tínedžerky. Ak už nie je neskoro. Asi ma budeš nenávidieť za to, že ju odvediem preč.“

„Nie,“ vyhrkla som bez rozmyslu. „Podľa mňa... podľa mňa je to výborný nápad.“ *Ak nie je príliš neskoro.*

Počula som, ako sťažka preglgla, a napadlo mi, či neplače.

„Budeme sa súdiť. Nikto nespomenie alchymistov, ani ja nie, ale budeme veľa hovoriť o vhodnosti a charakte. Zoe bude svedčiť... a aj ty a Carly.“

A vtedy som si uvedomila, prečo to bude pre mňa ťažké.

„Budeme si musieť medzi vami vybrať.“

„Ja chcem len to, aby si povedala pravdu,“ vyhlásila rozhodne. „Netuším, čo bude žiadať tvoj otec.“

Ja áno. Bude chcieť, aby som mamu ohovorila, tvrdila, že je nespôsobilá fádna puťka domáca, čo si privyrába opravovaním áut a nevyrovná sa serióznemu akademikovi ako on, ktorý poskytol Zoe všemožné vzdelanie a kultúrne zážitky. Bude čakať, že to urobím pre dobro alchymistov. Lebo on vždy dostane, čo chce.

„Schvaľujem a podporím čokoľvek, čo považuješ za správne.“ Statočnosť v matkinom hlase mi zlomila srdce. Čakajú ju nielen rodinné problémy. Konexie alchymistov siahajú všade. Aj do súdnictva? Veľmi pravdepodobné. „Iba som ťa chcela pripraviť. Som si istá, že otec s tebou bude chcieť hovoriť tiež.“

„Áno,“ zamrmlala som. „Tým som si istá. Ale čo teraz? Si v poriadku?“ Odhliadnuc od Zoe som chápala, že pre mamu je to zásadná životná zmena. Ich manželstvo síce prerástlo do trápenia, ale boli spolu takmer dvadsaťpäť rokov. Opustiť čosi také bol obrovský zlom, bez ohľadu na okolnosti.

Výbadala som, že sa usmieva.

„Som v pohode. Bývam u priateľky. A Cicera som vzala so sebou.“

Predstava, ako tajne pašuje nášho kocúra z domu, ma aj napriek vážnosti celej konverzácie rozosmiala.

„Aspoň máš spoločnosť.“

Aj ona sa zasmiala, no bol to krehký smiech.

„Kamarátka potrebovala opraviť auto, takže sú spokojní všetci.“

„To som rada. Čokoľvek by si potrebovala, hocičo, peniaze alebo...“

„O mňa si nerob starosti. Postaraj sa o seba – a o Zoe. To je momentálne najdôležitejšie.“ Zaváhala. „Dlho som s ňou nehovorila. Je v poriadku?“

Je? Záleží, čo znamená „v poriadku“. Zoe bola vo vytržení, že sa môže priučiť alchymistickým veciam v takom mladom veku, ale k mojim priateľom sa správala arogantne a odmerane – ako každý iný v našej organizácii. Okrem toho bola neodbytnou brzdou pre môj milostný život.

„Má sa fajn,“ ubezpečila som mamu.

„Dobre,“ vydýchla si s citeľnou úľavou. „Som rada, že si s ňou. Neviem, ako vezme toto.“

„Určite pochopí, o čo ti ide.“

Samozrejme, klamala som. Nemohla
som jej povedať pravdu, že Zoe
sa jej bude priečiť a kopáť
a hrýzť až do
konca.



ADRIAN

ČI JEJ RODIČIA ZAVOLALI TIEŽ, alebo sa to dozvedela od šokovanej Zoe, bolo mi jasné, že keď Sydney navštívim v spánku, už bude o tom rozvode vedieť.

Tých pár používateľov ducha, ktorých poznám, vie celkom slušne liečiť, ale žiadny z nich nedokáže navštevovať iných v snoch tak bez problémov ako ja. Tešilo ma, že excelujem aspoň v niečom. Na počudovanie si to vyžadovalo len málo ducha – iba stabilný šum, nie sústredený nápor ako liečenie. Nevýhodou bolo, že na rozdiel od osoby, ktorú som takto navštívil, ja som nespal – išlo skôr o akýsi meditatívny stav –, takže som býval dosť vyčerpaný, ak bol sen dlhý. No keďže aj tak nie som bohvieaký spachtoš, vravel som si, že je to vlastne jedno.

Okolo polnoci som vtiahol Sydney do sna a oboch nás preniesol na jedno z jej najobľúbenejších miest: nádvorie v Gettyho vile, múzeu starovekých dejín v Malibu. Okamžite sa ku mne rozbehla.

„Adrian...”

„Viem,” povedal som a chytil ju za ruky. „Bol som pri tom, keď volali Zoe.”

„Prezradila ti aj škaredé detaily?”

Nadvihol som obočie.

„Je niečo škaredšie ako rozvod?“

Rozpovedala mi o krvavom kúpeli, akým bude bitka o zverenie do starostlivosti. Hoci som chápal, prečo ich mama chce pre Zoe minimálne polonormálny život, musel som si priznať, že som dúfal v jej výhru z čisto sebeckých dôvodov. Ak by Zoe zmizla z Palm Springs, nám so Sydney by to mnohé uľahčilo. Vedel som však, že Sydney momentálne trápi rozpad rodiny, a mne išlo o jej šťastie. Jedna vec v jej príbehu ma obzvlášť zaujala.

„Vážne si myslíš, že by sa tvojmu otcovi podarilo vybaviť si vďaka alchymistom protekciu u sudcu?“ čudoval som sa. Nikdy by mi to nenapadlo, ale neznelo to až tak pritiahnuté za vlasy. Alchymisti dokázali stvoriť nové identity, dostať skupinu dampírov a morojov na súkromnú školu bez toho, aby vzbudili čo i len podozrenie, a ututlať mŕtvych strigojov v médiách.

Prikývla a posadila sa na okraj fontány.

„Čo ja viem? Možno nebude treba, ak bude Zoe neoblomne trvať na tom, že zostane s otcom. Naozaj netuším, ako prebiehajú takéto pojednávania.“

„A čo urobíš ty?“ zaujímal som sa. „Čo povieš?“

Odhodlane sa mi pozrela do očí.

„Nemienim kydať ani na jedného z nich, to viem iste. Ale čo budem presadzovať? Ťažko povedať. Musím si to premyslieť. Rozumiem maminmu pohľadu a som presvedčená, že je správny, ale ak sa prikloním na jej stranu, Zoe ma znenávidí už navždy – nehovoriac o následkoch, čo mi dá pocítiť otec a alchymisti. Pery sa jej skrivilí do trpkého úsmevu. „Keď som sa dnes vrátila do izby, Zoe sa neobťažovala ani spýtať na môj názor. Jednoducho usúdila, že je to hotová vec – že som na otcovej strane.“

„Kedy sa to celé udeje?“

„Nie hneď. Ešte im neurčili dátum.“

Zmlkla a vycítil som, že je čas zmeniť tému.

„Ako dopadlo zasvätenie? Tancovali ste nahé alebo ste obe-
tovali zvery?“

Úsmev jej znežnel.

„Dali sme si čaj a vyobjímali sa.“

V skratke mi to zhrnula. Pri predstave Jackie naliatej vínom som sa schuti zasmial. Sydney mi však nechcela prezradiť svoje tajné meno, hoci som sa ho z nej snažil vymámiť.

„Nepredpokladám, že je to Jetta?“ spýtal som s malou du-
šičkou. Vždy keď som potreboval falošnú identitu, siahol som
po mene Jet Steele, lebo, úprimne, nič drsnejšie mi nenapadlo.

„Nie,“ zasmiala sa. „Absolútne nie.“

Bola zvedavá, aký večer som mal ja. Ako inak, robila si sta-
rosti, že bez nej sme zostali všetci hladní. Dlho sme sa rozprávali
a síce ma rozptyľovali jej dokonalé pery a výstrih, tieto naše sno-
vé debaty sa mi páčili. Popoludňajšie muchlovačky mi vôbec ne-
prekážali, ale zamiloval som sa do nej práve pre jej bystrú myseľ.

Ako zvyčajne, ona bola tá zodpovedná, kto vnímal čas.

„Och, Adrian. Čas ísť do postele.“

Naklonil som sa k nej.

„To má byť pozvanie?“

Jemne ma odtisla.

„Vieš, čo tým myslím. Keď si unavený, nie si vo forme.“ Zdvo-
rilo povedané. Kvôli únave som bol náchylný poddávať sa ata-
kom ducha na môj zdravý rozum. Voči tomu som nemohol na-
mietiť. Z jej úzkostlivého pohľadu mi bolo jasné, že ju ani trochu
neteší, že aj tento sen si vyžadoval mágiu ducha.

„Myslíš si, že sa zajtra uvoľníš?“ Víkendy boli komplikova-
né, lebo Zoe jej chodila v päťách ako tieň.

„Netuším. Urobím, čo sa dá, och, preboha.“

„Čo je?“

Pricapla si dlaň na čelo a zavrčala.

„Hopko. Zabudla som ho v dome tej čarodejnice. Počas večierka tam pobehoval a po tom maminom telefonáte som bola taká rozhodená, že som odtiaľ odkráčala iba so slečnou Terwilligerovou.“

Chytil som ju za ruku a stisol jej ju.

„Neboj sa. Bude v pohode. Užije si divokú noc so staršou dámou. Aké milé.“

„Hreje ma pri srdci, aký si hrdý tatko. Problém bude dostať ho domov. Možno sa mi podarí vykradnúť sa za tebou, no zďaleka nebudem mať čas zájsť aj tam. A slečna Terwilligerová má určite prácu.“

„Hej!“ zvolal som mierne pobúrene. „Takže ak nemôžeš ty ani Jackie, považuješ to za stratený prípad? Ja ho zachránim. Ak bude chcieť odísť.“

To ju rozveselilo.

„To by bolo skvelé. No nemal si dorábať školský projekt?“

Išlo o úplnú drobnosť, nestálo ma to žiadnu námahu, preto ma dojímalo, že to pre ňu toľko znamená. Z donútenia bola tou zodpovednou, kto sa musel postarať o každúckú hlúposť, takže ju priam šokovalo, keď mal niekto čosi zariadiť pre ňu. „Stihnem oboje. Nezľakne sa, keď sa u nej zastaví upír, však nie?“

„Nie. Len jej nevykladaj o svojom rodičovstve.“ Zľahka ma pobožkala, ale šikovne som si ju pritiahol a bozk značne, značne predĺžil. Až sme sa zadýchali.

„Dobrá noc, Adrian.“

Pochopil som a sen sa rozplynul.

V obývačke som si vychutnal svoj jeden drink, dúfajúc, že tak zaspiť skôr. Bez šance. Za starých čias si to pýtalo aspoň tri, aby som spokojne odkvôcol. Zvierať som fľašu vodky, balansujúca na hrane s vidinou druhého pohárika. Chýbalo mi to.

Hrozne. Alkohol okrem slasti z opitosti tlmil mágiu ducha, ktorá bola síce príjemnou závislosťou, ale oddych od nej bol fajn. Takouto samoliečbou som roky držal negatívne dopady mágie na uzde a naša nová dohoda sa už na mne začala podpisovať.

Po chvíli som, zatínajúc päšť, pustil fľašu. Utiahol som sa do spálne, hodil som sa na posteľ a zaboril si tvár do vankúša. Voňal po jazmínovo-klinčekovom olejčeku, čo som nedávno daroval Sydney. Nebola fanúšičkou parfumov, tvrdila, že chémia na alkoholovej báze nie je zdravá, no voči čistému prírodnému zloženiu nemohla namietat, najmä keď sa dozvedela cenu. Bola príliš pragmatická, nepripustila, aby čosi také vyšlo nazmar.

Zatvoril som oči a želal si, aby bola pri mne – netúžil som po sexe, len po jej prítomnosti. Keď uvážim, aké nebezpečné boli naše popoludňajšie chvíľky, bolo nepravdepodobné, že by sme v dohľadnej dobe spolu strávili noc, čo bola pekelná smola. Určite by sa mi zaspávalo lepšie, keby sa ku mne túlila. Frustrujúce, lebo moje telo bolo naozaj unavené, ale myseľ šrotovala a odmietala sa upokojiť.

Po hodine a pol som konečne zaspal, no už o štyri hodiny mi zazvonil budík. Zostal som ležať a rozospato civel do stropu, zvažujúc, či by sa dalo zrušiť stretnutie so spolužiačkou, s ktorou sme sa dohodli, že budeme spolupracovať na projekte. Vážne, čo mi to vôbec napadlo? V sobotu o ôsmej? Asi mi naozaj začalo preskakovať.

Aspoňže sme sa mali stretnúť v kaviarni. Na rozdiel od mojej krásnej spriaznenej duše, ja som nemal žiadne obmedzenia, pokiaľ išlo o kofeín, tak som si objednal najväčšiu prekvapkávanú kávu, akú mali. Barista ma ubezpečoval, že jej majú dosť. Moja parťáčka s pobavením sledovala z opačného konca kaviarne, ako sa šuchcem k stolu.